UP/I 034-03/18-01/008
437-10/76-2020-032

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-519/18-12

AGENCIJA ZA ZAŠTITU TRŽIŠNOG NATJECANJA
Zaprimljeno: 27. 2. 2020.

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda dr. sc. Sanje Otočan predsjednice vijeća, Sanje Štefan i Borisa Markovića, članova vijeća te sudskog savjetnika Tomislava Jukića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja MUZIKA I TO d.o.o. Zagreb, Cvijete Zuzorić 15, kojega zastupa opunomoćenica

protiv tuženika

Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja, Zagreb, Savska cesta 41, radi tržišnog natjecanja, na sjednici vijeća održanoj 6. veljače 2020.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika, klasa: UP/I-034-03/18-01/008, urbroj: 580-10/76-2018-022 od 14. studenoga 2018.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem tuženika, klasa: UP/I-034-03/18-01/008, urbroj: 580-10/76-2018-022 od 14. studenoga 2018. odbačena je tužiteljeva inicijativa za pokretanje postupka po službenoj dužnosti.

Protiv navedenog rješenja tuženika tužitelj podnosi tužbu iz svih, zakonom propisanih, razloga. U tužbi navodi razloge zbog kojih je podnio inicijativu tuženiku za pokretanje postupka protiv Hrvatskog društva skladatelja (u daljnjem tekstu: HDS). Ističe da je tuženik nekritički prihvatio stavove Državnog zavoda za intelektualno vlasništvo (u daljnjem tekstu: DZIV) te na njima utemeljio svoju odluku. Naglašava da je u inicijativi naveo kako na prijedlog HDS-a, DZIV vodi postupak protiv tužitelja, umjesto protiv Soundreefa koji je prijavljeni i registrirani neovisni upravljački subjekt (u daljnjem tekstu: NUS), a u kojem postupku još nije donesena odluka. Prigovara na nejednako postupanje DZIV-a prema tužitelju i HDS-u. Osporava zaključak DZIV-a i tuženika da bi tužitelj bio NUS. Smatra da je tuženik propustio utvrditi sve relevantne okolnosti na koje je tužitelj upirao i dokazao u tijeku postupka. Poziva se na presudu Prekršajnog suda u Trogiru, broj: Pp G-1605/18 od 14. studenoga 2018. kojom je korisnik Soudreefova repertoara osloboden optužbe da bi bez potrebnih odobrenja koristio i priopćavao glazbu. Tužitelj nadalje navodi da se tuženik poziva na niz zakonskih odredaba koje ne dovodi u vezu s navodima iz inicijative niti ih kritički ocjenjuje, već se ograđuje navodima DZIV-a koji nije objektivno kontrolno tijelo. Osporava mišljenje tuženika da selektivno snižavanje cijena nije *a priori* narušavanje tržišnog natjecanja, pri čemu se tužitelj poziva na drugačiji stav tuženika izražen u jednom ranijem

slučaju. Smatra nejasnim kriterije odobravanja popusta koje HDS odobrava pojedinim korisnicima te navodi da tuženik nije ni od HDS-a ni od pojedinog korisnika tražio dokumentaciju ili pojašnjenje režima i politike cijena i popusta, već je paušalno obrazložio svoju odluku. Nadalje ističe da su autori glazbe sklopili sa Soundreefom ugovore kojima su ga izričito ovlastili da upravo on ostvaruje njihova prava. S druge strane, HDS ne postupa u skladu s ciljevima i svrhom radi koje je osnovan, već isključivo s ciljem zaštite vlastitog monopolističkog položaja te osiguranja primata ubiranja prihoda u odnosu na sve ostale subjekte kojima propisi daju mogućnost obavljanja djelatnosti kakvu obavlja HDS. Smatra da postupanje HDS-a dovodi do nemogućnosti ostvarivanja prave volje autora. Predlaže poništenje osporenog rješenja tuženika, vraćanje predmeta na ponovni postupak tuženiku i nalaganje tuženiku da postupi po inicijativi tužitelja od 28. svibnja 2018. i donese zaključak o pokretanju postupka utvrđivanja zlouporabe vladajućeg položaja HDS-a. Traži i naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn.

U odgovoru na tužbu tuženik u bitnom ističe da je osporena odluka donesena na temelju pravilno utvrđenog činjeničnog stanja i pravilne primjene mjerodavnog materijalnog prava. Iznosi utvrđeno činjenično stanje te iscrpno objašnjava svoje postupanje u konkretnom slučaju. Tužbene navode smatra proizvoljnima, neargumentiranima, pogrešnima i neosnovanima. Između ostalog navodi da je zatražio stručnu pomoć DZIV-a (tijela nadležnog za davanje odobrenja za obavljanje djelatnosti za kolektivno ostvarivanje prava, provođenje inspekcijskog nadzora nad radom NUS-a i dr.) u vezi s pretpostavkama koje moraju biti ispunjene za zakonito obavljanje predmetne djelatnosti u Republici Hrvatskoj, zatim zbog pitanja ima li HDS prema NUS-ima ovlast provođenja kontrole nad izvođenjem glazbe i je li konkretno postupanje HDS-a u okviru zakona. Odgovor koji je DZIV dao tuženiku, tuženik smatra mjerodavnim. Osporava navode tužitelja iz kojih proizlazi da je pri utvrđivanju činjeničnog stanja zanemario zahtjev jednakosti stranaka u postupku odnosno na različit način vrednovao dokaze jedne strane u postupku u odnosu na drugu. Obrazlaže razliku u činjeničnom i pravnom supstratu između konkretnog predmeta i ranijeg predmeta tuženika na koji se tužitelj poziva, zaključujući da razlike onemogućavaju primjenu stajališta iz ranijeg postupka na ovaj slučaj. Naglašava da je tužitelj zanemario činjenicu da se pojam zlouporabe objektivno utvrđuje te da za to mora postojati niz neupitnih dokaza. Nadalje smatra da nije vezan nepravomoćnom presudom Prekršajnog suda u Trogiru na koju se tužitelj poziva. Napominje da je odbacio raniju inicijativu tužitelja za pokretanje postupka utvrđivanja zlouporabe vladajućeg položaja HDS-a utvrdivši da je HDS postupao u skladu odnosno u okviru nacionalnih propisa kao i propisa Europske unije o zaštiti autorskih prava. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

U podnescima koje tužitelj dostavlja Sudu nakon primitka odgovora na tužbu, tužitelj ponavlja navode iz tužbe, dodajući da je tuženik, ako je smatrao da odluka DZIV-a o tome je li tužitelj NUS predstavlja prethodno pitanje u predmetnom postupku, trebao čekati odluku DZIV-a, a što je propustio učiniti. Osporava navode tuženika o ovlastima DZIV-a u vezi s djelovanjem NUS-a. Tužitelj dostavlja Sudu pravno mišljenje prof. dr. sc. Petra Miladina i doc. dr. sc. Tomislava Jakšića s Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu od 14. lipnja 2019. kojim se odgovara na pravna pitanja koja je autorima pravnog mišljenja uputio tužitelj.
Tužitelj predlaže da Sud pozove Soundreef Ltd, London, Velika Britanija, da sudjeluje u sporu budući da odluka u konkretnom slučaju utječe i na prava i interese toga trgovačkog društva. Predlaže održavanje rasprave.

Sud je riješio spor bez rasprave na temelju članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17.; u daljnjem tekstu: ZUS), budući da tužitelj nije u tužbi zatražio

održavanje rasprave te s obzirom na to da prema ocjeni ovoga Suda u konkretnom slučaju činjenice nisu sporne te da, s obzirom na podatke spisa predmeta razlozi zbog kojih se osporena odluka osporava ne zahtijevaju daljnja činjenična utvrđenja. U konkretnom je slučaju sporna pravna kvalifikacija utvrđenih činjenica, odnosno ima li u postupanju HDS-a elemenata zlouporabe vladajućeg položaja. Pored toga, valja istaknuti da je strankama, u skladu s člankom 6. ZUS-a, omogućeno iznošenje činjenica i okolnosti koje smatraju relevantnim u ovoj upravnoj stvari te da su stranke, višekratnim dostavljanjem podnesaka u kojima elaboriraju svoje stavove, aktivno sudjelovale u postupku i imale mogućnost učinkovite zaštite svojih prava.

Sud nije prihvatio prijedlog tužitelja da pozove Soundreef Ltd, London, Ujedinjeno Kraljevstvo, da sudjeluje u sporu polazeći od članka 19. stavka 1. ZUS-a kojim je propisano da je zainteresirana osoba svaka osoba kojoj bi poništavanje, izmjena ili donošenje pojedinačne odluke, postupanje ili propuštanje postupanja javnopravnog tijela, odnosno sklapanje, raskid ili izvršavanje upravnog ugovora povrijedilo njezino pravo ili pravni interes. Polazeći od navoda tužitelja o statusu Soundreefa, kao NUS-a, odnosno karakteristikama poslovnog odnosa tužitelja i Soundreefa, valja zaključiti da poništavanje odnosno izmjena osporene odluke tuženika ne bi povrijedilo pravo ili pravni interes Soundreefa, a što isključuje mogućnost njegova sudjelovanja u ovom upravnom sporu kao zainteresirane osobe.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz spisa tuženika proizlazi da je tuženik 28. svibnja 2018. zaprimio, u smislu članka 37. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja („Narodne novine", 79/09. i 80/13.; u daljnjem tekstu: ZZTN), inicijativu tužitelja za pokretanje postupka protiv HDS-a, radi utvrđivanja narušavanja tržišnog natjecanja zlouporabom vladajućeg položaja.

U inicijativi je tužitelj istaknuo da HDS zlouporabljuje vladajući položaj sprječavajući kolektivno ostvarivanje autorskog prava i srodnih prava drugim subjektima na tržištu Republike Hrvatske, i to prije svega poduzetniku Soundreef iz Velike Britanije, koji je registriran kod nadležnog tijela - britanskog zavoda za intelektualno vlasništvo, slijedom čega je ovlašten poduzimati radnje s ciljem ostvarivanja i zaštite autorskih i drugih srodnih prava nositelja tih prava koji su ga na to ovlastili. U inicijativi je nadalje navedeno da je HDS neovlašteno i neosnovano pokrenuo postupak pred DZIV-om protiv tužitelja, umjesto Soundreefa, kako bi tužitelju, a i Soundreefu, onemogućio rad na teritoriju Republike Hrvatske. Pored toga, tužitelj u inicijativi navodi da HDS klijentima nudi razne popuste i obročna plaćanja, a onima koji u dijelu poslovanja žele suradnju s HDS-om, protivno zakonu odbija sklapanje ugovora za dio poslovanja, uvjetujući „sve ili ništa". Stoga je tužitelj u inicijativi predložio da tuženik utvrdi zlouporabu vladajućeg položaja HDS-a, zabrani svako daljnje postupanje i odredi mjere, uvjete i rokove za otklanjanje štetnih učinaka takvog postupanja te izrekne upravno-kaznenu mjeru sukladno odredbama ZZTN-a.

Kako bi se utvrdile sve činjenične i pravne okolnosti u svrhu utvrđivanja jesu li u konkretnom slučaju ispunjene pretpostavke za pokretanje postupka utvrđivanja sprječavanja, ograničavanja ili narušavanja tržišnog natjecanja, u smislu članka 39. u vezi s člankom 13. ZZTN-a, tuženik je zatražio i pribavio očitovanje, podatke i relevantnu dokumentaciju od HDS-a i tužitelja. S obzirom na to da je u konkretnom slučaju riječ o materiji koja zahtjeva posebna stručna znanja te detaljno poznavanje načina funkcioniranja tržišta obavljanja djelatnosti ostvarivanja i zaštite autorskih glazbenih prava, tuženik je zatražio stručnu pomoć DZIV-a.

DZIV u očitovanju, između ostalog, navodi da Soundreef može, kao NUS iz države svog poslovnog nastana odnosno sjedišta, obavljati kolektivno ostvarivanje autorskih glazbenih prava za određeni repertoar i u Republici Hrvatskoj, međutim prema utvrđenju

DZIV-a, taj poduzetnik ne pruža prekograničnu uslugu kolektivnog ostvarivanja prava iz države svog nastana u Republiku Hrvatsku budući da na temelju ugovora koje tužitelj sklapa s korisnicima za Soundreef ne nastaju prava i obveze. DZIV pojašnjava da je Soundreef ustupio licencu tužitelju, kao pravnoj osobi koja ima nastan u Republici Hrvatskoj, za korištenje i/ili izvođenje i/ili radiodifuzijsko emitiranje djelâ i fonograma iz repertoara za koji Soundreef smatra da je ovlašten raspolagati, ali ne kao zastupniku u smislu Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine", 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18.). DZIV nadalje navodi da je HDS ovlašten nadzirati korištenje predmeta zaštite za koje ima odobrenje za kolektivno ostvarivanje izdano od DZIV-a.

Tuženik je utvrdio da HDS, kao strukovna udruga građana, obavlja djelatnost u skladu sa Zakonom o autorskom pravu i srodnim pravima („Narodne novine", 167/03., 79/07., 80/11., 125/11., 141/13., 127/14. i 62/17.; u daljnjem tekstu: ZAPSP) od kojih je osnovna djelatnost ostvarivanje i zaštita autorskih prava te obavljanje stručnih poslova vezanih za ostvarivanje i zaštitu srodnih prava, a sporedna djelatnost - organiziranje glazbenih manifestacija, akcija i projekata vezanih uz hrvatsko glazbeno stvaralaštvo. Stručna služba za zaštitu autorskih muzičkih prava - ZAMP provedbeno je tijelo HDS-a koje obavlja sve poslove ostvarivanja i zaštite autorskih glazbenih prava, posebice poslove izdavanja odobrenja za sve vrste javnog korištenja glazbe na području Republike Hrvatske, prikupljanje autorskih naknada, kao i raspodjelu prikupljenih naknada nositeljima prava.

U konkretnom slučaju riječ je reguliranoj djelatnosti, sukladno članku 3. stavku 3. ZZTN-a, tj. o tržištu obavljanja djelatnosti kolektivnog ostvarivanja prava autora glazbenih djela na teritoriju Republike Hrvatske, a koja se obavlja odnosno pruža kao usluga u skladu s posebnim zakonom i provedbenim propisima donesenim na temelju tog zakona. Radi definiranja i razumijevanja funkcioniranja mjerodavnog tržišta u konkretnom predmetu tuženik je izvršio uvid i detaljno analizirao ZAPSP, Direktivu 2014/26/EU, Statut HDS-a, Pravilnik o ostvarivanju autorskih imovinskih prava, Pravilnik o stručnim mjerilima i postupku izdavanja odobrenja za obavljanje djelatnosti kolektivnog ostvarivanja prava i naknada za rad vijeća stručnjaka za naknade u području autorskog prava i srodnih prava („Narodne novine", 107/17.) i Pravilnik o naknadama za javnu izvedbu i priopćavanje javnosti glazbenih djela („Narodne novine", 80/92., 72/93., 29/95., 50/95., 1/97. i 75/97.).

Polazeći od članka 3. stavka 3. ZZTN-a, tuženik je utvrdio da je HDS poduzetnik u vladajućem položaju na mjerodavnom tržištu obavljanja djelatnosti kolektivnog ostvarivanja prava autora glazbenih djela na teritoriju Republike Hrvatske, u smislu članka 12. ZZTN-a.

Ocjena postupanja HDS-a u vezi s kojim je podnesena inicijativa u konkretnom slučaju, prema mišljenju tuženika, nalaže potrebu rješavanja prethodnog pitanja u odnosu na primjenu propisa o zaštiti tržišnog natjecanja. Naime, problematika konkretnog postupka svodi se na pitanje koji od ugovorom povezanih poduzetnika (Soundreef ili tužitelj) obavlja djelatnost kolektivnog ostvarivanja autorskih i srodnih prava u Republici Hrvatskoj kao NUS.

Sukladno relevantnim propisima, nadležno je tijelo (DZIV) utvrdilo da je tužitelj NUS budući da njegove poslovne aktivnosti predstavljaju temeljna obilježja obavljanja djelatnosti kolektivnog ostvarivanja autorskih i srodnih prava. DZIV je utvrdio i to da Soundreef ne pruža prekograničnu uslugu kolektivnog ostvarivanja prava iz države svog nastana u Republiku Hrvatsku jer na temelju ugovora koje tužitelj sklapa s korisnicima, za njega ne nastaju nikakva prava i obveze. S tim u vezi, tuženik je uzeo u obzir i okolnost da tužitelj i Soundreef, prilikom slanja obavijesti o namjeri obavljanja djelatnosti kolektivnog ostvarivanja prava, odnosno uvidom u preslike punomoći (izjava) nositelja prava da odnosna organizacija za kolektivno ostvarivanje nadalje ne zastupa njihova prava, nisu udovoljili obvezama iz članka 171.b stavka 1. ZAPSP-a, budući da relevantna dokumentacija ne sadrži

podatke o ostvarivanju vrste prava odnosno kategorije nositelja prava, već samo podatke o pojedinim autorskim djelima za koja navodno ostvaruju neutvrđena prava, a što nije sukladno ZAPSP-u. Budući da predmetne punomoći ne predstavljaju valjano odobrenje za korištenje glazbe u konkretnom slučaju i ne ispunjavaju zakonske pretpostavke da bi bile valjane i podobne za postupanje, tužiteljeva tvrdnja da se bez ikakve osnove spori Soundreefovo odobrenje za kolektivno ostvarivanje prava onih nositelja s kojima je Soundreef sklopio ugovore, ocijenjena je neosnovanom.

Ocjenjujući postojanje pretpostavki za pokretanje postupka po službenoj dužnosti, tuženik je utvrdio da je ostvarivanje autorskog prava odnosno srodnih prava na nacionalnoj razini, ali i pravom Europske unije, uređeno tako da ono, između ostalog, obuhvaća nadzor nad korištenjem predmeta zaštite te pokretanje i vođenje postupaka zaštite u slučaju povrede prava koja se ostvaruju, a što je jedan od osnovnih prigovora tužitelja na postupanje HDS-a. Polazeći od toga, tuženik je ocijenio neutemeljenom tvrdnju tužitelja da HDS tužitelja proizvoljno svrstava pod pravni pojam NUS te da HDS zlouporabljuje prava pokretanjem postupka nadzora kod DZIV-a protiv tužitelja, odnosno da prema ugovornim korisnicima Soundreefova repertoara iznosi neistinite navode da taj poduzetnik nema potrebna odobrenja i ovlaštenja.

U vezi s tužiteljevom tvrdnjom o nametanju nejednakih uvjeta korisnicima, tuženik je izvršio uvid u ugovore koje je HDS sklopio s pojedinim komorama odnosno udrugama te u račune pojedinih subjekata zaprimljenih tijekom prethodnog ispitivanja stanja na mjerodavnom tržištu. Obrazlažući svoje stajalište o neosnovanosti tužiteljevih prigovora u tom smislu, tuženik ističe da je člankom 162. ZAPSP-a propisano da se cijena i drugi uvjeti korištenja predmeta zaštite utvrđuju prije svega ugovorom između organizacije za kolektivno ostvarivanje prava i korisnika predmeta zaštite ili ugovorom između organizacije za kolektivno ostvarivanje prava i komore korisnika predmeta zaštite. U slučaju da korisnici nisu organizirani putem komore ili iz okolnosti proizlazi da će interesi korisnika biti bolje zastupani putem nekog drugog udruženja korisnika predmeta zaštite, organizacija za kolektivno ostvarivanje prava može sklopiti ugovor s drugim udruženjem korisnika. Tek ako predmetna cijena nije određena takvim ugovorom, onda se ona određuje prema cjeniku organizacije za kolektivno ostvarivanje prava. Primjenjujući naprijed navedene, mjerodavne odredbe na činjenice konkretnog slučaja, tuženik je zaključio da je HDS postupao sukladno mjerodavnim propisima. Naime, ugovori koje je HDS sklopio s Hrvatskom obrtničkom komorom i Hrvatskom udrugom hotelijera i restoratera upućuju na zaključak o neosnovanosti tužiteljevih navoda da HDS samostalno određuje naknadu, popuste i kriterije za ostvarivanje popusta, već su cijene rezultat suglasnosti volja ugovornih strana. Predmetni ugovori objavljeni su na službenoj internetskoj stranici HDS-a, čime su učinjeni dostupnima javnosti, a što upućuje na neosnovanost tužiteljeva navoda da HDS dokumente ne objavljuje transparentno. Glede navoda tužitelja da HDS odbija sklapanje ugovora za dio poslovanja, uvjetujući „sve ili ništa", tuženik je izvršio uvid u dokumente na koje upire tužitelj. Riječ je o elektroničkoj korespondenciji između određenih poduzetnika i HDS-a u razdoblju od 27. travnja 2018. do 28. rujna 2018. iz koje, prema mišljenju tuženika, ne proizlazi da HDS odbija poslovanje s konkretnim subjektima, već im, u skladu sa ZAPSP-om, ukazuje na to da moraju urediti odnos za sve objekte u kojima je HDS utvrdio puštanje glazbenog repertoara koji je, prema njegovom mišljenju, pod zaštitom tê udruge. Navedeno, prema mišljenju tuženika, upućuje na sukus problematike ove upravne stvari a to je da HDS smatra kako tužitelj, kao NUS, neovlašteno raspolaže repertoarom autora, dok takvo tumačenje tužitelj, kako u odnosu na pojam NUS-a, tako i u odnosu na pitanje (ne)valjanosti dobivenih odobrenja za korištenje glazbe, u cijelosti negira.

Slijedom iznesenoga, tuženik je zaključio da u konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke za pokretanje postupka po službenoj dužnosti radi utvrđivanja sprječavanja, ograničavanja ili narušavanja tržišnog natjecanja zlouporabom vladajućeg položaja protiv HDS-a, u smislu članka 39., u vezi s člankom 13. ZZTN-a.

Ocjenjujući osnovanost tužbenog zahtjeva, Sud polazi od mjerodavnog članka 13. ZZTN-a kojim je uređena zlouporaba vladajućeg položaja poduzetnika, a osobito: izravno ili neizravno nametanje nepravednih kupovnih ili prodajnih cijena, odnosno drugih nepravednih trgovinskih uvjeta; ograničavanje proizvodnje, tržišta ili tehnološkog razvitka na štetu potrošača; primjena nejednakih uvjeta na istovrsne poslove s drugim poduzetnicima, čime ih se dovodi u nepovoljniji položaj u odnosu na konkurenciju; uvjetovanje sklapanja ugovora pristankom drugih ugovornih strana na dodatne obveze, koje po svojoj prirodi ili običajima u trgovini nisu u izravnoj vezi s predmetom tih ugovora.

Sukladno propisima o zaštiti tržišnog natjecanja, da bi bila riječ o sprječavanju, ograničavanju ili narušavanju tržišnog natjecanja zlouporabom vladajućeg položaja moraju istodobno biti ispunjena dva kumulativna uvjeta i to: da se konkretan poduzetnik nalazi u vladajućem položaju na mjerodavnom tržištu u smislu članka 12. ZZTN-a te da taj vladajući položaj zlouporabljuje na neki od načina navedenih u članku 13. ZZTN-a.

Sud prihvaća činjenično stanje utvrđeno u postupku koji je prethodio ovom upravnom sporu, koje tužitelj u ovom upravnom sporu nije doveo u sumnju.

U postupku koji je prethodio ovom upravnom sporu utvrđeno je da je HDS poduzetnik u vladajućem položaju na tržištu obavljanja djelatnosti kolektivnog ostvarivanja prava autora glazbenih djela u Republici Hrvatskoj, u smislu članka 12. ZZTN-a. Nakon provedenog postupka u kojemu je, prema ocjeni ovoga Suda, potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje, tuženik je pravilno zaključio da u konkretnom slučaju nema indicija da je HDS zlouporabio vladajući položaj na mjerodavnom tržištu, u smislu članka 13. ZZTN-a, budući da je HDS postupao u skladu s ciljevima i svrhom radi koje je osnovan, pri čemu je primaran interes autora, odnosno zaštita isključivog autorskog prava, dok je s druge strane, glede određivanja naknada, popusta i kriterija za ostvarivanje popusta postupao transparentno i u skladu s posebnim propisima. Za svoja je utvrđenja tuženik naveo iscrpne, relevantne razloge koji nisu dovedeni u sumnju tužbenim navodima kojima se samo ponavljaju navodi isticani pred tuženikom.

Tužiteljev navod da tuženik nekritički prihvaća stavove DZIV-a ne može dovesti u sumnju zakonitost osporenog rješenja budući da obrazloženje osporenog rješenja sadrži detaljne razloge traženja i prihvaćanja mišljenja DZIV-a o spornim pitanjima, a koje razloge ovaj Sud u cijelosti prihvaća. S obzirom na činjenicu da je jedan od ključnih tužiteljevih navoda iz inicijative za pokretanje postupka pred tuženikom da se na prijedlog HDS-a, pred DZIV-om vodi postupak protiv tužitelja, umjesto protiv Soundreefa koji je, prema tvrdnji tužitelja, prijavljeni i registrirani NUS, bilo je nužno odgovoriti na pitanje koji od navedenih poduzetnika obavlja djelatnost kolektivnog ostvarivanja autorskih i srodnih prava u Republici Hrvatskoj kao NUS. S obzirom na navedeno, Sud ne nalazi da bi tuženikovo pozivanje DZIV-a, kao tijela koje, između ostalog, daje odobrenje za obavljanje djelatnosti za kolektivno ostvarivanje prava te obavlja inspekcijske poslove vezane uz rad organizacija za kolektivno ostvarivanje prava, bilo nezakonito.

Nije osnovana ni tužiteljeva tvrdnja da je tuženik propustio utvrditi sve relevantne okolnosti na koje je tužitelj upirao u tijeku postupka. Prema ocjeni Suda, postupak koji je prethodio ovom upravnom sporu proveden je u skladu s mjerodavnim odredbama ZZTN-a. U postupku su utvrđene sve odlučne činjenice te je odgovoreno na sve relevantne navode podnositelja inicijative (tužitelja) na način koji ne ostavlja sumnju u zakonitost postupanja

tuženika u konkretnom slučaju. S obzirom na tužbene navode, valja naglasiti da iz spisa predmeta nije razvidno da bi presuda Prekršajnog suda u Trogiru, broj: Pp G-1605/18 od 14. studenoga 2018. na koju se tužitelj poziva u tužbi bila pravomoćna. Neovisno o tome, Sud smatra da ta presuda, sama po sebi, ne dokazuje nezakonitost, kako tuženikova postupanja u predmetnom postupku, tako ni osporene odluke budući da je osporena odluka utemeljena na činjeničnom stanju utvrđenom ocjenom svakog pojedinog dokaza kojeg su stranke predložile u postupku i svih dokaza zajedno, nakon čega je tuženik pravilno zaključio da u konkretnom slučaju nisu ispunjene zakonske pretpostavke za pokretanje postupka radi utvrđivanja narušavanja tržišnog natjecanja zlouporabom vladajućeg položaja HDS-a.

Što se tiče tužiteljevih tvrdnji o zlouporabi vladajućeg položaja HDS-a uslijed netransparentne politike cijena njegovih usluga, valja navesti da podaci odnosno dokumentacija iz spisa predmeta potvrđuju pravilnost tuženikovog zaključka o tom pitanju zbog čega je Sud u cijelosti suglasan s ocjenom tuženika kakvu je dao u vezi s tim u obrazloženju pobijanog rješenja, smatrajući razloge na kojima je utemeljeno osporeno rješenje u tom dijelu valjanima i dostatnima.

Stoga Sud smatra pravilnom ocjenu tuženika da u konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke za pokretanje postupka po službenoj dužnosti na temelju tužiteljeve inicijative.

Slijedom iznesenog, ocijenivši pobijano rješenje tuženika zakonitim odnosno ne našavši nijedan zakonom propisani razlog za usvajanje tužbenog zahtjeva, valjalo je, na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučiti kao u točki I. izreke presude.

Budući da tužitelj nije uspio u sporu, to mu, na temelju članka 79. stavka 4. ZUS-a ne pripada pravo na naknadu troškova spora. Stoga je odlučeno kao u točki II. izreke.

U Zagrebu 6. veljače 2020.

Predsjednica vijeća
dr. sc. Sanja Otočan, v.r.

Za točnost otpravka - ovlašteni službenik
Tanja Nemčić

REPUBLIKA HRVATSKA - VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE ZAGREB